

Nr 172.

Af herr **Akerlund**, om afslag å Kungl. Maj:ts proposition angående rätt för utländsk turist att under viss tid tullfritt disponera hit till riket medförd automobil.

Riksdagen aflät 1909 två skrivelser till Kungl. Maj:t angående dels särskild beskattning af automobiltrafik, dels skärpta bestämmelser för densamma. Det måste verkligen synas som ett något egendomligt svar, då man nu i kungl. propositionen nr 4 finner, att tullfrihet föreslås för utländska turisternas automobiler vid färder här i landet.

Då man år efter år klagat öfver automobilisters framfart på landsbygden, då genljudet häraf låtit sig förnimmas äfven i Riksdagen i motioner, som velat hindra eller reglera de öfverklagade förhållandena, då två kommissioner tillkallats för att formulera bestämmelser härutinnan — då får man ett tillägg till vår tulltaxa, som skall om möjligt än mera öka svårigheterna, skärpa missförhållandena.

Landtbefolkningen är med rätta förbittrad öfver automobilisternas ofta hänsynslösa framfart och frestas rent af att bära hand på de öfvermodiga och tanklösa sällarne. Väghållningsbesväret, som jämte underhåll af enskilda utfarts- och byvägar hårdt tynger landtbefolkningen, ökas år från år. Jag har mig bekant från Södermanland, att Konungens befallningshafvande särskildt tillsagtlänsmän och vägsyneförrättare att vara noga med bland annat gräskanternas borttagande, och att så mycket anmärkningar i år därstädes förekommit, att särskild eftersyn måst sparas till våren. Exempelvis kan anföras, att vägar därstädes, som helt obetydligt trafikeras och som på grund af många och svåra backar äro utdömda och under omläggning samt inom 3 år försvinna såsom allmänna, ändock af vägsyn bestämts att undergå dylik dyrbar förbättring. Och detta allt därför, att automobilerna ej skola glida ner från våta gräskanten i diket.

Automobilfaran vållas utom af vissa chauffeurers obetänksamma framfart däraf, att våra vägar äro för smala. Kostnaden att ändra bygdeväg till landsväg är uppenbarligen alltför stor, för att ens bära

genomföras med statshjälp. Då det nu visat sig, att inhemska automobilägare ha svårt för att hålla reda på, hvilka vägar som äro tillåtna och att de ej respektera ens tydliga och klara förbud, så är det uppenbart omöjligt att komma till rätta med utlänningar, hvilka icke ens förstå språket. Hvar skall anmälan göras och huru skall länsmannen kunna stämma en sådan till nästa ting?

Nog har väl den utländske automobilisten råd att offra hela 15 kronor för nöjet att få använda våra landsvägar. I fjor föreslogs stämpelafgift beräknad efter 10 kronor i månaden eller 120 kronor pr år. Riksdagsskrifvelsen är tydlig nog: — — »Att under sådana förhållanden pålägga alla automobiler beskattning *i den grad*¹⁾, som motionären föreslagit, torde icke vara lämpligt, och Riksdagen anser det jämväl kunna ifrågasättas, om icke, äfven om en skatt åsättes, automobiler, som brukas för praktisk verksamhet, böra fritagas från skatt eller åtminstone träffas af en lägre skattesats än öfriga automobiler.» — —

Alltså talas där ingenting om utländska automobilister — turister.

Under sådana förhållanden synes det vara väl mycken gentilesse mot utlänningen, om man nu, under det Riksdagen väntar på direkt svar å sin framställning, går att medgifva utländska turister tullfrihet för deras automobiler. Konsekvens är det åtminstone icke, och måhända skall detta af vedersakarne rent af anföras som *ändrad ståndpunkt* hos Riksdagen.

Om Riksdagen, såsom är att vänta, som en följd af fjorårsbeslutet afslår Kungl. Maj:ts proposition, synes man därjämte böra i skrifvelsen till Kungl. Maj:t härom böra betona, att generaltullstyrelsen ej eger att bestämma, att tullafgiften deponeras för att vid återresa återbetalas.

Med stöd af det anförda, och då jag ej anser den föreslagna reciprociteten för svensk automobilist å utländsk mark intressera statsmakterna, får jag föreslå,

att Riksdagen ville afslå Kungl. Maj:ts proposition nr 4.

Stockholm den 29 januari 1910.

E. Åkerlund.

¹⁾ Kursiveringen gjord af motionären.